

ITT UTAZOM, együtt Tristessával a taxiban, részegen, egy nagy üveg Juarez Bourbon whiskey van a vasúti pénzeszsákban, aminek magamnál tartásával meggyanúsítottak a vasútnál 1952-ben – itt vagyok Mexico Cityben, esős szombat éjjelen, rejtélyek között, régi, álomba illő, névtelen mellékutcákon, azokon a keskeny kis utcákon, amelyeken keresztülhaladva átvágtam a komor indián hobók tömegén, a csavargók között, akik olyan tragikus kendőkbe burkolóztak, hogy az embernek már a látványtól is sírhatnékja támadt, annak ellenére is, hogy látni lehetett a redők és rojtok alatt megvillanó késeket – siralmas álmok, éppoly tragikusak, mint a Régi Vasúti Éjszakák bármelyike, amelyek során apám ott szorongott az éjszaka dohányzókupéjában, miközben odakint egy fékező vasutas, vörös és fehér lámpákkal felszerelve tántorgott az élet szomorú, végtelen, ködbe burkolózó sínei mentén – de most idefönt vagyok, Mexikó Zöldség-fennsíkján, pár éjszakával ezelőtt, útban az ősrégi, csöpögő kőbudi felé menet, az álmos tetőn belebotlottam Citlapol holdjába – Tristessa repül, gyönyörű, mint mindig, vidáman tart hazafelé, hogy ágyba feküdjön, és élvezze a napi morfiumadagját.

Tegnap este szóváltásba keveredtem vele, komoran ültem vele az esőben az éjféli csehóban, kenyeret és levest ettünk, és Delaware Punchot ittunk, én meg előálltam azzal a látomással, amelyben Tristessát tartom a karjaim közt, az ágyamban; ó, milyen különös volt kipirult arca, azték lányka, indián baba, titokzatos pillájú Billy Holliday-szemekkel, és olyan végtelen melankolikus hanggal, mint Luise Raineré, a bánatos ábrázatú, bécsi színésznőé, aki 1910-ben egész Ukrajnát megríkatta.

Az arccsontjáig körte alakú arcának pompázatos bőre, hosszú, szomorú szempillái, Szűz Máriás-rezignációja, őszibarackosan kávés arcszíne és meghökkenően rejtélyes szeme, azzal a mélységesen mély, mégis kifejezéstelen félmegvetéssel és félsiralmas fájdalompanasszal. „Én keresgél” mindig ezt mondja nekem meg Bullnak a kégliben – Mexico Cityben vagyok, félig kibukva egy eszelősen száguldó taxiban, ami elrohan a Ciné Mexico mellett az esős forgalmi dugókban, és miközben jól meghúzom az üveget, Tristessa hosszasan és elszántan próbálja megmagyarázni, hogy előző este, amikor bedugtam őt a taxiba, a sofőr megpróbált rámászni, de ő beleöklözött a képébe; ezt a kijelentést a mai taxinkat vezető fickó rezzenéstelen arccal fogadja – Tristessa házához tartunk, hogy leüljünk egy kicsit, aztán elszálljunk, de nagyon – Tristessa előre figyelmeztetett, nagy kupi van nála, mert a nővére piás, meg ráadásul beteg is, és ott lesz El Indio, fenségesen ott áll majd egy morfiumostúvel abban a vastag, barna karjában, üveges tekintettel bámul majd a képünkbe, miközben abban reménykedik, hogy a tűtől

vége megkapja azt a várva várt tüzet, és kijelentheti: „Hm-za... Azték tű tűzzé vált húsomban”, s totál olyan, mint az a nagydarab krapek volt Culiaóban, az, amelyiktől az O-t kaptam, amint lejöttem Mexikóba, hogy más látomásaim is legyenek végre – A whiskey-s üvegemnek olyan fura, puha, mexikói kupakja van; egyfolytában azon aggódom, hogy lecsúszik a palackról, és az egész zsákom 43 fokos Bourbon whiskeyben fog úszni.

Az őrült szombat esti utcákon, a szemerkélő esőben – mintha csak Hongkongban lennénk – a taxink lassan keresztülyomul a piactér melletti utcákon, és kijutunk a kurvák kerületébe, aztán a gyümölcsöktől roskadozó standok, a tortilla-babos és tacósbódék mögé, amelyek előtt földhöz rögzített fapadok állnak – Ez itt Róma szegénynegyede.

Kifizetem a taxit, három peso harminchárom a fuvardíj, egy tízpesóst adok a sofőrnek, és „seis”-t kérek vissza, amit minden kommentár nélkül meg is kapok; közben azon tűnődöm, vajon Tristessa most azt hiszi-e, hogy túl proccos vagyok, mint a nagypiás pöcsök, akik leruccannak Mexikóba – De nincs időm sokat tételődni, keresztülsietünk a csúszós járdán, a neontükröződéseken, és a járda mellett üldögélő, maguk elé terített törülközőről diót áruló csóringerek mellett égő gyertyák lángjának tükörképein – gyorsan befordulunk a bűzös kis sikátorba, ami az egyemeletes bérházhoz vezet, amiben Tristessa lakása van – Átme gyünk a csurgó ereszek alatt, a vízzel megtelt vödörök, a srácok között, és bebújunk a kapun, és odalépünk Tristessa vályogtéglafalba épített vasajtaja elé, ami

nincs bezárva, és belépünk a konyhába, az eső még mindig csorog a helyiség tetejét alkotó deszkákról meg a falevelekről – a konyhában itt-ott szemerkél az eső, permetszerűen hullik rá a nyirkos sarokban összegyűlt csirkeszarra – és ez az a pillanat, amikor megpillantom a kis, rózsaszínű macskát, ami kényelmesen rávizel a csirketáp- És bámiahalmokra – A hálószoba totál kupis, rendetlen és feldúlt, mintha valami őrült fazon teleszórta volna széttépett újságokkal, a csirke meg rizst csipeget, a padlón hagyott szendvicsmaradványt eszegeti – Az ágyon Tristessa „nővére” fekszik, betegen, rózsaszínű ágyterítőbe burkolózva – éppen olyan tragikus az egész, mint az az éjszaka, amikor Eddy megglótték az esős Russia Streeten –

TRISTESSA AZ ÁGY SZÉLÉN ÜLVE megigazítja nejlonharisnyáját, félénken kihúzza a lábát a cipőjéből, széles, szomorú arccal, összepréselt ajkakkal, óvatosan, én meg elnézem, ahogy vonaglón tekergetni kezdi a lábfejét, ahogy a cipőjére pillant.

Gyönyörű lány; kíváncsi lennék, a barátaim mit mondanak majd odahaza New Yorkban és odafent San Franciscóban, és mi történne odalent Nolában, ha Tristessa végiglibbenne a Canal Streeten, a forró nap-sütésben, a sötét napszemüvegében, lusta léptekkel, miközben megpróbálja rákötni kimonóját vékonyka kiskabátjára – mintha a kimonónak az lenne a rendeltetése, hogy átkössék vele a kiskabátokat –, időnként meg-megrántva, bohókásan végigvonulva az utcán, ezzel a szöveggel: „Itt van a taxi... hé, itt van a pasi,

aki... jól van, rendben... visszaadom neked a péé-zedet”. A „pééz”: elnyújtott nyöszörgés. Tristessa úgy ejti ki a szót, mint az én drága, öreg francia-kanadai nénikém odaát Lawrence-ben: „Nem a péé-zedet akarom, hanem azt, hogy szerr-essél.” A „szeress”, az szerr-essél. „Ebben bele ne essél.” Az „ess”, az essél – Ugyanez a helyzet Tristessával, ő mindig annyira elszáll, már-már beteg, tíz grammó morfiumot nyom havonta – végigántorog a város utcáin, de mégis olyan gyönyörű, hogy az emberek utánafordulnak és megbámulják – A szeme sugárzó és fénylő, az arca nedves a ködtől, indián haja fekete és hús és kissé ragacsos, két copfba fonva lóg a hátára (ez a szabványos-hagyományos indián frizura) – A cipője (állandóan azt bámulja) vadonatúj, nem kopott, de mindig hagyja, hogy a harisnyái lecsússzanak, aztán ráncigálja őket felfelé, miközben a lábát tekergeti – Képzeld el egy gyönyörű lányt New Yorkban, virágos szoknya van rajta, à la New York, meg rózsaszínű Dior kasmír-pulóver, az ajka és a szeme igéző, ahogy az egész lénye is az. Itt, ezen a vidéken ugyanez a lány szegényszagú, melankolikus ruhákat viselő indián hölgyé redukálódik – Az ember látja az indián hölgyeket a kapuk félhomályában, olyanok, mintha nem is nők lennének, csak lyukak a falakon – látjuk a ruháikat –, és az ember újra odapillant, és felfedezi a bátor, a nemes *mujert*, az anyát, az asszonyt, Mexikó Szűz Máriáját – Tristessának van egy hatalmas ikonja a hálószobája egyik sarkában.

A szoba felé fordul, háttal a konyha falának, a jobb kéz felőli sarokban van, ha szembefordulunk a nyo-

morult konyhával, aminek deszkákból és faágakból összebarkácsolt tetején beszemerkél az eső – Az ikon a Szent Anyát ábrázolja, ahogy kitekint a gyönyörű kékségből, szép a köntöse, szép a testtartása, El Indio odaadóan imádkozik előtte, mielőtt elindul, hogy szerezzen valami szemetet. El Indio állítólag régiségkereskedő – sosem láttam San Juan Letranban, amint éppen feszületet árult, sosem láttam az utcán, se Redondasban, se másutt – A Szűz Máriának van egy gyertyája, egy vastag és hosszú, gazdaságos kivitelű gyertyája, ami heteken át is képes égni, olyan, mint a tibeti imamalmok, a kimeríthetetlen segédeszköz, amelyet Amidánktól kaptunk – Mindig elmosolyodom, amikor meglátom azt a szépséges ikont –

Az ikon körül halottak képei – Amikor Tristessa azt akarja mondani, hogy „halott”, szentségeskedő mozdulattal összecsapja a tenyerét, jelezve, hogy még mindig hisz abban, amiben az aztékok hittek: hisz a halál szentségében, éppúgy, mint a Szentlélek szentségében – Van egy fotója, ami a halott Dave-ről készült, régi jó cimborámról, aki ötvenöt évesen ment el a magas vérnyomása miatt – Dave görögösen indiános arca egy fakó, meghatározhatatlan háttérű fényképről néz ránk. Képtelen vagyok látni őt abban a rengeteg hóban. A mennyországba jutott, ez egészen biztos, az ujjával a győzelem jelét mutatja a Nirvána örökkévaló ekzisztenciájában. Tristessa ezért szokott tapsolni, ezért imádkozik. „Szeretem Dave-et”, tényleg szerette korábbi urát – Dave öregember volt, aki beleszeretett egy fiatal lányba. Tristessa már tizenhat évesen függő volt. Dave felemelte az utcáról, és annak ellenére, hogy ő is

függő volt, összeszedte minden erejét, végül üzletet kötött pár tehetős drogossal, és megmutatta Tristesának, hogyan kell élni – évente egyszer felmentek Chalmasba, a hegyekbe, hogy megmásszák az egyik részét, és térden állva eljussanak a szentélyhez, ami mellett halmokban álltak a betegségükből kigyógyult zarándokok által elhajigált mankók; leterítették a gyékényüket a ködben, odakint töltötték az éjszakát takarók alatt, esőkabátban – aztán visszatértek, megtisztulva, éhesen, egészségesen, és új gyertyákat gyújtottak az Anyának, majd megint kimentek az utcára, hogy morfiumot szerezzenek – Isten tudja, hol jutottak hozzá.

Itt ülök, és a szerelmesek fenséges anyját csodálom.

LE SEM LEHET ÍRNI a mennyezeti lyukak sötétjének szörnyűségét, a blake-i vályogház tetők Kerekei fölött zöld növényzetbe vesző, éjszakai város barnás auráját – Eső zuhog az Actupantól északra lévő Valley Plain végtelen zöldjére – szép kislányok rohangálnak az eltömítődött csatornanyílások fölött – a kutyák megugatják az elsistergő kocsikat – A szemerkélő eső kísértetiesen beleürül a konyha kővizenyősségébe, és az ajtó (vasból van) fényesen és nedvesen csillog – A kutya fájdalmasan nyüszít az ágyon – A kutya egy kis csivava anyja, tizenkét hüvelyk hosszú, aprócska, finom lábakkal, fekete lábujjakkal és körmökkel, olyan egy „finom” és törekeny kiskutya, hogy hozzá se lehet érni anélkül, hogy fel ne visítana a fájdalomtól – „Jí-í-í-í-p” – És az ember csak annyit tehet, hogy sze-

liden csettint feléje az ujjával, és megengedni neki, hogy hideg, nedves orrocskáját (fekete, akár egy bikáé) hozzádörgölje a körméhez és a hüvelykujjához. Édes kis kutya – Tristessa azt mondja, éppen tüzel, ezért nyüszít – A kakas az ágy alól rikoltozik.

A kakas egész idő alatt ott hallgatózott a rugók alatt, megfordult, hogy körbenézzen csendes sötétségében, a fölötte lévő emberek zajongásában, és „Bi-vi-vaa?” – felkiált, rikácsol, félbeszakít vagy fél tucát egyszerre zajló párbeszédet, amelyek hangjai tépett papírként zizegnek odafönt – A tyúk kotkodácsol egyet.

A tyúk odakint van, a lábaink között sétálgat, szelíden csipeget a padlóról – Ő érti az embereket. Fel akar jönni mellém, egy pillanatig sem tétovázva hozzádörgöli magát a nadrágom szárához, de nem bátorítom, igazság szerint még észre se vettem, és olyan az egész, mint egy álom, amit a vad pajta hatalmas, eszelős apja látott a bömbölő Nova Scotiában, ahol a tenger áramlatai arra készülnek, hogy elnyeljék a várost és a körülötte lévő, a végtelen északra húzódó fenyeseket – Ez volt Tristessa, Cruz az ágyon, El Indio, a kakas, a galamb a kandallópárkányon (egyetlen hangot sem adott ki, eltekintve az időnként próbaképpen végrehajtott szárnymozgatás neszeitől), a macska, a tyúk és az az átkozott, vonyító szuka kutya, az a feketés España Chihuahua nőstény.

El Indio szemcseppentője tele van, kemény mozdulattal hozzáilleszti a tűt, ami már tompa, nem akarja átszakítani a bőrt, és még keményebben nyomja, és erőlteti, de sziszegős hunyorgás helyett eltátott szájjal vár, eksztázisban, és végre beléjut a cseppnyi anyag, feláll,

„Meg kell tenned nekem egy szívességet, Mr. Gazookus” mondja Old Bull Gaines, félbeszakítva a gondolataimat, „gyere el velem Tristessához – kifogytam” – de én már csak arra vágyom, hogy kirobbanjak Mexico City látóteréből, az esőben járva keresztültöcsögjek a tócsákon, káromkodás nélkül, érdeklődés nélkül, mert már nem érdekel semmi sem, csak az, hogy hazajussak, ágyba feküdjek, mereven, holtan.

Az átkozódó világ istenverte, eszelős álmoskönyve ez, tele öltönyösökkel, őszintétlenségekkel, írásban rögzített megállapodásokkal. És megvesztegetésekkel, a gyerekek számára, az édességükért, az édességükért. „A morfium a fájdalom ellen jó”, ez jár a fejemben, „és a többi, az csupán pihenés. Ez ilyen, nem másmilyen, vagyok, aki vagyok, Dicsőség Tathágatának, Sugatának, Buddhának, aki bölcsességben és együttérzésben tökéletes, aki beérkezett, és újra meg újra beérkezik, és be fog érkezni ismét, és érti a rejtély ezen szavait”.

– Az ok, hogy whiskey-t hozok, inni, keresztültöcsörtetni a fekete függönyön – Közben a városban, az éjszakában egy komédiás – Melankóliával sújtott, mindenbe beleavatkozott, unott, iszik és udvarol, csapkod. „Hol fogom csinálni” – odahúszom a széket az ágy lábának sarkához, hogy odaülhessek a kiscica és a Szűz Mária közé. A kiscica, spanyolul *la gata*, az éjszaka kis Tathágatája, aranylón rózsaszínű, háromhetes, tündéri rózsaszín orrocscsa, butuska pofika, zöld szem, aranyos ki oroszlánarcocscsa, bajszocscsa – végighúszom az ujjam a kis koponyán, mire dorombolva felpattan, és a kis dorombgépezet egy ideig járkál, vidám tekintettel

körbenéz a szobában, figyeli mit csinálunk – „Aranyló gondolatai vannak”, ez jár a fejemben – Tristessa szereti a tojást, máskülönben nem engedne be egy kakast ebbe a nősténylakba. Honnan tudhatnám, hogy lesznek a tojások? A jobb oldalamon ájtatos gyertyák lángolnak az agyagfal előtt.

KIMONDHATATLANUL ROSSZABB, mint az az álom, amit Mexico Cityben láttam, ahol iszonyodva mentem végig az üres, fehér lakásokon, szürkén, egyedül, vagy ahol a szálloda márványlépcsői elborzasztottak – Esős éjszaka Mexico Cityben, én meg itt vagyok a Tolvajok Piacá nevé kerület közepén; El Indio jól ismert tolvaj, és még Tristessa is zsebes volt, de mégse teszek többet, csupán annyit, hogy a kezem fejével végigsimítok a dudoron, a farmernadrágom vasúti órazsebébe dugott, tengerész módra összehajtott pénzemen – És az ingzsebben ott vannak az utazási csekkek, amelyek bizonyos értelemben véve ellophatóak – Ez, ah, ez a mellékutca az, ahol a mexikóiak bandája állít meg, átkutatják a zsákomat, és elveszik azt, amit akarnak, aztán elvisznek, hogy igyunk valamit – Ebben a komor homályban, amire nem számíthattam, megpillantom a megszámlálhatatlanul sok manifesztációk mindegyikét, azokat, amelyeket a gondolkodó elme teremt meg, hogy egy borzalomfalat állítson az elé a tiszta és tökéletes felismerés elé, hogy nem is létezik fal, és nem is létezik semmiféle borzalom, mert csupán egyetlen dolog van, az Örökkéartó Örökkévalóság valódi és tökéletesen üres természeté-

nek Transzcendentális Üres Csokolható Tejfénye – Tudom, minden rendben van, de bizonyítékot akarok, és a buddhák meg a Szűz Máriák jelen vannak és emlékeztetnek a hit ünnepélyes fogadalmára, amelyet ezen a sivár és ostoba földön tettem, ahol a félelmek tengerében vergődve szenvedjük végig úgynevezett életünket, pedig csak húsdarabok vagyunk a Sírögdrök Chicagói számára – most, ebben a percben az apám és a bátyám ott fekszik, egymás mellett, ott, a sárban, északon, és nekem elvileg okosabbnak kellene lennem, mint ők voltak – ha gyors vagyok, belehalok. Elnézem a többieket, ahogy búslakodnak, látják rajtam, hogy belemerültem a gondolataimba a sarokba állított székemen, és közben vég nélkül kergetik saját vad félelmeiket (mindegyik százszázalékosan mentális jellegű) – Spanyolul vakognak, az élénk beszélgetésből csupán foszlányokat értek meg – Tristessa egyfolytában azt mondogatja, hogy „chinga”, minden második mondatba beleteszi, egy káromkodó tengerészgyalogos – dühösen mondja ki a szót, a foga harap és aggodalommal tölt el „Tényleg ismered annyira a nőket, mint hiszed?” – A kakas nem zavartatja magát, megerezte egy rikoltást.

ELŐVETTEM a whiskey-s üvegemet a zsákból, a Canady Dryt, mindkettőt nyitva, töltöttem magamnak egy koktélt egy bögrébe – készítettem egyet Cruznak, aki pár pillanattal korábban ugrott ki az ágyból, hogy odahányjon a konyha padlójára, de máris egy újabb italt akart, egész nap a nőknek fenntartott kantinában

volt, valahol hátul, a Panama Street kurvanegyedében, és a félelmetes Rayon Streeten, ahol egy döglött kutya fekszik a csatornában és koldusok a járdákon, kalap nélkül, kétségbeesett tehetetlenséggel nézik az embert – Cruz kis indián nő, álla semmi, a szeme csillog, magas sarkú cipőt hord harisnya nélkül meg kopottas ruhákat, micsoda vad emberek, Amerikában bármelyik zsaru igazoltatná őket, ha meglátná, ahogy szakadtan és veszekedve végigtámolyognak a járdán, mintha a szegénység szellemei lennének – Cruz megissza a koktélt, azt is kihányja. Senki sem veszi észre, El Indio egyik kezében a szemcseppentőt tartja, a másikban egy papírfecnit, és veszekszik, megfeszült nyakkal, kivörösödve, teli torokból üvölt Tristessával, akinek csillogó szemei táncot járnak, miközben megpróbál védekezni – Az öreglány, Cruz felnyög a nagy hangzavarban, és visszaássa magát az ágyba, a takarója alá, zsiros arcán kötés, a kis fekete kutya odagömbölyödik mellé, a macska is, és elkántál valamit, beteg a piától és elege van El Indio véget nem érő szapulásából – a fickó még többet akar kapni Tristessa morfiumjából – én meg bekortyolom az italomat.

A szomszédban az anya miatt sírni kezdett a kislány, halljuk, hogy halk, erőtlen, szánalmas nyüsztéssel imádkozik, de úgy, hogy attól bármelyik apa szíve megszakadna, talán meg is szakadt – Teherautók húznak el, buszok, hangosak, bömbölnek, telepakolták őket emberekkel, akik Tacuyabába meg Rastróba meg Circumvalacionba tartanak, ebben a városban ők az ingázók – az utcákon egymásba érnek a pocsolyák, de én haza fogok menni, gyalog, hajnali kettőkor, to-

csogva, nem is foglalkozva az aszfalt tavaival, végignézve a magányos kerítéseken, miközben a nedves eső szánalmasan csillámlik az utcalámpák fényében – Keménységem csapdája és borzalma, a viryák megfeszülő nyakizmai, amikre szüksége van az embernek, mint a fogak összeszorítására, szüksége van ahhoz, hogy éjszaka keresztünyomuljon az esős, magányos utcákon, miközben nem is reménykedhet abban, hogy meleg ágyba kerül – A fejem zúg, fájnak a gondolatok. Tristessa megszólal: „Hogy van Jack – ? – ” Mindig megkérdi: „Miért vagy ennyire szomorú? – »Muy dolorosa«” talán úgy érti, hogy: „Te tényleg tele vagy fájdalommal”, mert a *dolor* fájdalmat jelent – „Azért vagyok szomorú, mert az egész *la vida es dolorosa*” válaszolom újra meg újra, és közben abban reménykedem, hogy sikerül neki megtanítanom az elsőt a Négy Nemes Igazság közül – Egyébként meg mi lehet igazabb ennél? Sötét, bíborszínű szemére ráereszti a szemhéját és odabólintja nekem a választ, „h a – hum”, indián bölcsességével a hangsúlyomból megértette, mit mondtam, és rábólintott, én meg emiatt gyanakodva méregetem az ornyergét, ami valahogy gonosznak és cinkosnak tűnik, és attól fogva úgy nézek rá, mint egy Houri Hari Ügynökre, aki Kshitigarbha pokoli bugyraiban üzletel, és sosem álmodik arról, hogy része lehet a megváltásban – Amikor így néz, akkor olyan, mint Huckleberry Finn gonosz Indián Joe-ja, mintha a meggyilkolásomat tervezgetné – El Indio, felállt, csak néz keresztül a szomorú megfeketedett-kék szemhúson, az arcának ez az oldala kemény és éles és tiszta, komoran hallgatja ahogy kifejtem, hogy az Egész Élet

Szomorú, biccent, egyetért, de nem tesz megjegyzést a dologról se nekem, se másnak.

Tristessa odahajol a kanál fölé, amiben forr a morfi-um, ott ég alatta a spirituszláng. Félénknek tűnik, bizonytalannak, gyengének, látni lehet, milyen csontos a hátsója, látni lehet abban a kimonószerű, idétlen ruhában, ahogy ott térdel, mint aki imádkozik, ott térdel az ágy mellett, miközben a löketét melegíti a széken, ami tele van cigarettahamuval, hajcsattal, óvszerrel, pipere-cuccokkal – az egész olyan, mintha egy különös, me-xikói műszempilla műhely lenne, fura holmik – egy nagy rakás szemét az egész, amit ha lesöpörnénk on-nan, hozzáadódna a padlót betakaró kacathalomhoz, és egy kicsit, de tényleg csak egy kicsit fokozná a ren-detlenség mértékét. „Mit összekínlódtam, hogy meg-találjam azt a Tarzant”, erre gondolok, mert eszembe jut a gyerekkorom meg az otthonom, miközben kö-rülöttem ott lamentálnak a többiek a Mexikói Szom-bat Esti Hálószobában, „de a bokrok és a sziklák nem voltak valódiak, és a dolgok szépségét talán éppen az adja, hogy nem örökkévalóak”.

ANNYIT DÖNTÖGETEM a koktélosbögrémet, hogy a többiek látják, be fogok rúgni, ezért valamennyien belemennek, sőt rábeszélnek, hogy vegyek be egy lö-ket morfi-umot, amit el is fogadok, félelem nélkül, mert már részeg vagyok – Nincs rosszabb élmény a vi-lágon, mint részegen bevenni a morfi-umot, ennek az a vége, hogy úgy érzed, a keverék összeáll a homlo-kod mögött, olyan, mint valami kavics, és szörnyű fáj-

dalmat okoz, a két anyag háborút vív a hatalomért, de egyik sem győzhet, mert már rég kioltották egymást, az alkohol és az alkaloida. De elfogadom, és ahogy érezni kezdem a figyelmeztető zászlót lengető, melengető hatását, lenézek, és észreveszem, hogy a csirke, a tyúk barátságot akar kötni velem – Közel jön hozzám, bólogató fejjel, a térdemre néz, lelógatott kezemre néz, és még közelebb akar jönni, de nem kapott rá engedélyt – Kinyújtom a kezem a csőre felé, hogy megcsípjem, tudatni akarom vele, hogy nem félek, mert bízom benne, bízom abban, hogy nem fog bántani – nem is teszi meg – csak bámulja a kezem, szemrevételezi, bizonytalanul és váratlanul, már-már szelíden, és azzal a tudattal húzom vissza a kezem, hogy győzelmet arattam. A tyúk elégedetten kotkodácsol, felcsippent egy darab valamit a padlóról, elhajítja, egy cérnadarab lóg a csőrében, ezt is félrelöki, körbenéz, körbesétálja az Idő aranyló konyháját a szombat este hatalmas Nirvána-tündöklésében, a folyók meg bömbölnek az esőben, és valami csattan egyet a lelkemben, amikor a gyerekkoromra gondolok, arra az időszakra, amikor az ember figyel a helyiségben tartózkodó hatalmas felnőtteket, árnyszerű kezük mozdulatait, hadonászását, miközben az időről és a felelőségről szónokolnak, a saját, mindenféle szubsztanciától mentes tudatomban vetítésre kerülő Aranyló filmben szerepelnek – a tér reményei és borzalma – nagy fantomok rikoltoznak az agyamban a kakas kukorékolásának rikoltó fényképével, ahogy most felröppen és a torkából kiereszti a Missouri kerítéseinek tetején az emberek iránti tisztelet kifejezésének szánt hangot, ami puska-

porként robban bele a törekeny hajnal fáradt csendjébe – Hajnalban az elviselhetetlenül komor szegénység végtelenségének félhomályában eldalolja rózsás, reggeli Collarióját, de hiába, mert a farmer tudja, hogy a nap közel sem lesz ennyire vidám. Aztán kuncogni kezd, kakaskuncogást hallat, kommentárt fűz valami őrülséghez, amiről mi beszélünk, és kuncog – szegény, értelmes, mindent felfogó teremtmény, annak a lénynek, akit ismer, lejárt az ideje a Lenox Avenue csirkeóljaiban – úgy kuncog, ahogy mi – hangosabban kiabál, mint egy férfi, különleges, kakasosan csengőbongó hangon – A tyúk, a felesége a fejét emelgeti, és közben állandóan mozgó kalapja szépséges csőrének hol egyik, hol másik oldalára leffen. „Jó reggelt, Mrs. Gazookas” mondom neki, és jól elszórakozom, egyedül, ahogy a csirkéket figyelem, mint ahogy gyerekkoromban tettem, New Hampshire-ben, esténként a tanyaházakban, miközben arra vártam, hogy vége legyen a szentbeszédnek, és bevigyük végre a fát. Kezemen dolgoztam az apámnak a Tiszta Földön, erős voltam és igaz, elmentem a városba, hogy lássam Tathágatát, elsimítottam a földet a lába előtt, mindenütt göröngyöket láttam, de lesimítottam őket, a Tathágata pedig tovahaladt, észrevett és megszólított: „Először a tudatodat simítsd el, és akkor a föld is sima lesz, még a Szuméru-hegy is lelapul” (a régi Magadhában ez volt az Everest ősi neve) (Indiában).